

BINDU PLES PO OGNJU

Let na krilih ognjene zavesti

Blagodejne učinke ognja so dobro poznali naši daljni predniki. Vedeli so, da ogenj, ki je transformirana energija Sonca, človeka očisti, napolni ga z močjo, energijo in ima neskončno ustvarjalno moč.

Ogenj uničuje nečisto in varuje čisto. Če vanj vržete zlato, bo sežgal vse, kar ni čisto, medtem ko bo čisto zlato iz ognja prišlo še bolj bleščeče. Jogiji so v iskanju nesmrtnosti ob ognju sedeli več ur, razumeli so njegovo naravo: plamen se vedno dviga navzgor, k nebu – tako bi tudi človek moral razširiti krila svoje zavesti in na njih poleteti v nebo.

Izjemno izkušnjo neposrednega stika z ognjem sem doživela na prav posebnem plesu po ognju, ki ga pripravljajo v okviru društva Bindu, čeprav sem povabilo najprej zavrnila.

STRAH

Bilo je pred več leti sredi pomladi, ko me je kolega, danes ognjeni prijatelj, povabil na ples po ognju, ki ga pripravljajo v okviru društva Bindu. Debelo sem ga pogledala. "Ne, to ni zame. Preprosto mi ne potegne," sem kratko odgovorila. Ogenj sem takrat dojemala tako kot večina ljudi: kot izjemno nevarno energijo, ki se je je treba bati in s katero moraš ravnati zelo previdno, saj te lahko nepopravljivo poškoduje, tudi ubije. Tako sem bila naučena od malih nog. K mojemu velikemu strahu pred ognjem je svoje prispeval tudi dogodek iz otroštva, ko sem kot petletna deklica skozi okno z vso grozo zrla v mogočne ognjene zublje, ki so sredi noči lakomno požirali sosedovo hišo skupaj s kmečkim poslopjem in jo spreminjali v prah. Še zdaj lahko slišim tuleče glasove živine, ki je v smrtnem strahu klicala na pomoč, in pretreseno sosedo, ki je hlipajoče zrla v nebo in rotila usodo, ki je njeni družini tiste noči vzela dom.

Zarečenega kruha se očitno res veliko poje, saj je zdaj za mano že kakšnih dvajset Bindu plesov po ognju.

KLIC

Po ognjenem vabilu sem čez čas v svoji glavi le dopustila, da obstaja tudi možnost, da se nekateri ognja ne bojijo in po njem celo hodijo in plešejo, in bila sem prepričana, da sem s to temo pri sebi opravila – za vedno. Da vendarle ni tako,

sem dojela kmalu, na prvomajskem kresu v domačem kraju, kjer smo se skladno s tradicijo, srečali prijatelji iz otroštva.

In spet sem kot petletna deklica nepremično, kot bi bila uročena, zrla v zlato rdeče ognjene zublje, ki so se mogočno vzpenjali v nebo. A tokrat sem ogenj dojemala drugače. Začutila sem njegovo toploto, v katero mi je ovil telo; kako me je močno prižl k sebi in vsako celico posebej napolnil s težko opisljivim ugodjem. Kot bi bil živo bitje! Občudovala sem lepoto njegovih nenehno spreminjajočih se oblik in se utapljala v njegovih živo prelivajočih se barvah.

Vrli domačini so tisto leto malce pretiravali z velikostjo kresa, zato so zaradi nevarnosti požara, ki bi lahko zajel bližnja drevesa in se razširil v gozd, kmalu posredovali gasilci. Z vodo iz gasilnih cevi so krotili podivjani ognjeni vrh – in s tem opazovalcem pripravili čudovit prizor: igro ognja in vode, dveh naravnih elementov, od katerih je voda s svojo tekočo mehkobo tako lahkotno krotila silno ognjeno moč, da mi je ob tem ves čas šlo malce na smeh.

Ni bilo naključje, da sem se takrat spomnila povabila na prav poseben ples – ples po ognjeni preprogi. Tako od kresnega dogodka do mojega prvega soočenja s hojo in plesom po žerjavici ni preteklo prav veliko časa. Nezavedno sem se odzvala subtilnemu klicu ognja. Kot sem pozneje izvedela od mojstra Bodina, ki delavnice plesa po ognju v okviru društva Bindu vodi že več kot trideset let, nanje prihajajo predvsem tisti, ki so nekako povabljeni – recimo z notranjim zanimanjem ali čutenjem ognja. Pridejo torej tisti, ki so z ognjem vzpostavili odnos in ki jih zanima globlje in hitrejše delo na sebi. "Ples po ognjeni preprogi ni za vse ljudi; še zlasti ne za tiste, ki si domišljajo, da bodo ogenj premagali s svojo močjo, s svojim egom. Človek, ki gre čez žerjavico v občutku lastne moči, se bo opeknel in lahko tudi huje poškodoval. Do ognja moraš imeti pravičen odnos, samo tako ti bo njegova milost dopustila, da boš čez žerjavico prišel nepoškodovan. Le če si ponižen pred tem mogočnim naravnim elementom, če se

z njim ne boriš, temveč se mu popolnoma predaš, te bo obdaril in ti razkril svoje skrivnosti," pravi Bodin.

BESEDE MOJSTRA

Na gozdni jasi, ki jo prečka živahen potoček, se nas je zbralo kakšnih trideset. Nekaj nas je bilo novincev, večino pa sestavljajo stari mački, ki po žerjavici hodijo in plešejo že vrsto let. Skupaj z mojstrom Bodinom, ki je skrivno znanje o ognju prejel po spletu okoliščin svojega dolgoletnega izkustvenega raziskovanja starodavnih tradicij, kultur in znanj, smo se posedli v krog in prisluhnili njegovemu uvodnemu predavanju.

Povedal nam je tole: "Za izkušnjo plesa po ognju ne potrebujete tako imenovane inteligence, znanja, pridobljenega iz druge roke, temveč čim večjo prisotnost in pogum, da boste zmogli pogledati vase – kaj vas bremeni, da ste polni strahu in si ne dovolite svobode v svojem življenju. Zavedati se morate, da je vaš strah pred ognjem, tako kot večina drugih strahov, priučen. Naučeni ste, da je ogenj energija, ki ubija, da je to sredstvo smrti. Vendar lahko tukaj doživite tudi nasprotno – da ogenj ne ubije ali poškoduje. To zruši vaše prepričanje, da je nevarno in pravzaprav nemogoče s svojimi golimi stopali stopiti na temperaturo žerjave

vice, ne da bi vas poškodovala – tega človeški um ne zmore sprejeti in tudi ne razumeti. Zato se čim bolj odprite skrivnosti ognja in si dovolite raziskati dve skrajnosti – življenje in smrt.

Ali ni življenje v resnici le čas, ki ga preživimo v ozaveščanju smrti, da bi na koncu došli, da je smrt zgolj ideja, ki v nas ustvarja strah in nam onemogoča, da živimo polno, na vrhuncu svojih moči? Modreci iz vseh kultur so nam zapustili skupno sporočilo – da smrti v resnici ni. In to ve vsakdo, kdor je spoznal sebe, kdor je doživel in razumel odgovor na starodavno, tudi Sokratovo zapoved: Človek, spoznaj samega sebe! Zakaj? Ker je spoznal obe skrajni točki – življenje in smrt –, zato ve, kaj je absolutna resnica in kaj je absolutna neresnica. In kdo so v resnici razsvetljeni? Tisti, ki so vase spustili svetlobo, da je lahko razsvetlila njihovo podzavest. Ljudje povprečno uporabljamo le od tri do pet odstotkov svoje zavesti, vse drugo je podzavest. Lahko si jo predstavljate kot bančni račun, do katerega nimate dostopa. Kaj vam pomaga imeti na računu veliko denarja, če ga ne morete uporabljati, ker je blokirano, nedostopen? Tako je tudi z našo podzavestjo, ki je del naše zavesti, vendar z različnimi strahovi blokiramo dostop do nje. Energija ognja pomaga človeku

"ZARADI vseh

OMEJITEV

ZDAJ živite LE

navidezno, NA

MINIMUMU.

Človek PA ŽIVI LE

TOLIKO, kolikor JE

spособen GORETI

navznoter."

razširiti zavest, spoznanje oziroma doživljanje samega sebe. Če imate pogum, da zakorakate v globino, s tem ustvarite možnost, da dobite v svojo podzavest več svetlobe – kajti ogenj nam ne daje le toplote, temveč prinaša tudi luč, svetlobo. Skozi vaša stopala prinaša svetlobo v telesno, čustveno in umsko temo, zato se čim bolj predajte skrivnosti ognja in se ne upirajte. Le če boste na žerjavico stopili kot neupornik, bo energija ognja lahko stekla skozi vas nemoteno. Biti morate čim bolj sproščeni, da bo lahko energija ognja prišla v vsako vašo celico.

Energija ognja je energija transformacije in njena osnovna značilnost je, da vse, kar ni čisto, preobrazi v čisto. Povedano drugače: ubije staro in s tem napravi prostor za nekaj novega. To, kar mora umreti, ni vaše telo, temveč struktura ega, polna strahu, konceptov, misli, ki vam preprečujejo, da bi spoznali bistvo ognja – čemu služi v življenju in kako ta energija deluje v vašem telesu.

Živi smo zato, ker imamo v sebi specifično energijo ognja, ki gori v nas. Kot verjetno že veste, smo ljudje sestavljeni iz štirih naravnih elementov, torej tudi iz ognja. Kombinacija teh štirih elementov določa naš karakter, zato morate, če se želite spoznati, vedeti, kako ti elementi delujejo v vas. Danes imate možnost spoznati bistvo svojega notranjega ognja, kajti šele po tem spoznanju lahko človek pravilno uporablja lastno energijo ognja, sicer je ta lahko tudi škodljiva.

Razumeti morate, da je od vaše volje po spoznanju samega sebe odvisno, koliko boste lahko vzeli od ognja. Ogenj je vaš učitelj, kako se sprostiti, kako sprejeti idejo smrti in kako oživiti sebe. Zaradi vseh omejitev zdaj živite le navidezno, na minimumu, čeprav se tega ne zavedate. Človek pa živi le toliko, kolikor je sposoben goreti navznoter."

Kot suha zemlja vodo sem požirala besede mojstra, ki so mi odpirale povsem nova obzorja, nove razsežnosti

človeškega bivanja. In začetna napestost pred novo izkušnjo je začela proti koncu predavanja na mojo veliko srečo občutno popuščati.

PRIPRAVA IN CEREMONIJA

Različne vaje, ki smo jih izvajali na gozdni jasi za pripravo na ples po žerjavici, so nas postopno sproščale in nas odpirale za čutenje. Čutenje samega sebe, drugih ljudi, narave. Plesali smo tudi na glasbo klepetavega potočka, na melodijo ptičjega petja, na zvoke lahkotnega vetriča in zvenenje tišine. Med plesom so stopala, večinoma navajena trdega, brezčutnega betona in asfalta, pod seboj čutila mehko travo in zemljo, oči so se sprehajale po neskončni modrini neba. Nobenih sten in robov ni bilo, ki bi omejevali naše gibanje. Pod skrbnim vodstvom smo bili popeljeni v ples, za katerega ne potrebuješ nobenega znanja in pri katerem te nihče ne ocenjuje in vrednoti. Pljuča so vedno globlje dihala zrak, dišeč po nedavno pokošeni travi. Počasi se je med nas prikradel okus po izgubljenem občutku igrive svobode, ki ga otroci še poznajo, in začel raztapljati naše notranje omejitve. Naši obrazi so se vedno bolj spreminjali, mehčale so se poteze, gibi so bili vse lahkotnejši, telesa mehkejša in smeh nas je vse močneje povezoval med seboj. Vse bolj smo postajali podobni sproščenim otrokom, popolnoma zatopljenim v medsebojno igro. Umirile so se sicer nenehno nemirne misli, prestavljeni smo bili v trenutek. Ko se je sonce začelo poslavljati, smo bili pripravljeni na začetek ognjene ceremonije, ki smo jo, predvsem novinci, pričakovali s posebnimi občutki.

"Ceremonija pomeni pokloniti se ognju, slaviti ga. Ko se poklonite ognju, ki gori pred vami, hkrati slavite tudi svoj notranji ogenj – življenje, ki gori v vas," nas je poučil Bodin. "Slaviti ogenj pomeni izkazati mu vse spoštovanje, ki ga premore vaše srce. Samo tako se lahko v nekem trenutku združita vaša energija in energija ognja – vaša zvest in zavest ognja – in takrat se zgodi transformacija, čudež,

"KO SE *poklonite* OGNJU, HKRATI *slavite* SVOJ
NOTRANJI OGENJ – *življenje*, KI GORI V VAS."

da vas ogenj ne poškoduje. V tem trenutku vas ogenj ljubi in vam kot ljubimec podarja neskončne darove, ki prihajajo iz Vira, ki ga je ustvaril, tako kot je ta Vir ustvaril tudi nas," nam je govoril mojster in zatem nadvse svečano prižgal ogenj.

V stanju posvečene prisotnosti smo nekaj časa zrl v veličasten prizor, ki se je odvijal pred nami. Vsak ki je kadarkoli doživel ogenj, ki ga pripravi mojster Bodin, lahko potrdi, da to ni navaden ogenj. Pravzaprav ga je težko opisati, preprosto ga je treba izkusiti. Zame je bila to ena od najlepših in najbolj pretresljivih izkušenj v življenju.

Lepoto gorenja pred seboj sem dojemala z vsemi čutili hkrati: oči so opazovale nenavadne oblike ognjenih jezikov in živost barvnih kombinacij; ušesa so razločno zaznavala zvok ognja, katerega vibracija je do bolečine pretresala moje srce, da so mi solze ganjenosti v hipu zalile oči; koža je utripala in se ježila v ugodju toplote in vročine, ki začuda ni pekla; v vonju, ki sem ga zaznavala, so se mešali cvetlični, travni in lesni toni; v okusu, ki se je sprožil, se je sladko, kislo, grenko, pekoče in slano pomešalo v en sam okus – v okus življenja.

SOOČENJE

Bosih nog smo stali pred ogromno žarečo preprogo iz žerjavice, ki jo je mojster z grabljami enakomerno razprostrl, pripravljeni, da zakorakamo po njej. "Ves čas bodite zavestni in na žerjavico stopite šele takrat, ko boste v sebi zaznali notranji impulz, ko vas bo ogenj poklical k sebi," je bilo mojstrovo navodilo. "Vsak korak, ki ga boste naredili na žerjavici, naj bo zavesten, ne hitite. Na žerjavici poskusite sproščeno ostati čim dlje, da se bo lahko zgodilo to, kar je za vas danes pripravil ogenj," je še dodal. Potem je prvi počasi prehodil ognjeno preprogo in na drugi strani kot oče pozorno in skrbno čakal, da isto storimo tudi mi.

Ne vem, kam je izginil moj strah, ki je bil še zjutraj v moji glavi tako zelo dejaven. Ko me je ogenj poklical, sem preprosto in brez oklevanja naredila prvi korak, nato drugega, tretjega ...

*"Pogum JE LE
ODLOČITEV, DA SE
predaš NEČEMU,
KAR JE NA videz
NEVARNO."*

Moja stopala so sicer zaznavala pekoč občutek, ki ga je sprožila temperatura žerjavice, vendar me ni peklo tako, kot bi človek pričakoval, ogenj me ni prav nič opekel ali poškodoval. Ko je vsak iz skupine prehodil žarečo preprogo, smo to v popolni tišini ponovili še drugič, tretjič, četrtič ... dokler nas glasba, ki se je nenadoma čarobno prikradla iz obdajajoče nas teme, ni zvabila, da smo začeli na ognjeni preprogi plesati, noret, se veseliti, objemati. Prav gotovo bi nas kak zunanji opazovalec razglasil za precej trčene. No, pa saj smo v primerjavi s tem, kako mrtvo večinoma živimo, res tudi bili. Bili smo opiti z radostjo, po otroško sproščeni in igrivi, a hkrati notranje bolj budni kot kadarkoli prej.

V nekem trenutku med plesom sem zaznala, da se v moji notranjosti nekaj močno spreminja. Ta občutek bi lahko še najbolje opisala z občutkom porodnice tik pred porodom ali kot trenutek napetosti tik pred eksplozijo. Kajti takoj nato se je v meni nekaj premaknilo, razpočilo, kot se razpoči preveč zrela lubenica, ki pade na tla. Zajelo me je hipno olajšanje in takoj zatem je v meni eksplodiralo Življenje. Bila sem zares živa! Živa! Blažena, ekstatična! Spet sem začutila in končno razumela, kaj pomeni biti živ. Začela sem teči po travniku. Vrtela sem se kot otrok, poskakovala, se smejala in jokala hkrati. Čutila sem ljubečo Mati Zemljo, kako me podpira; bila sem popolnoma prazna in hkrati popolnoma polna; od znotraj sem gorela in obenem me je neznansko zeblo; nevidna sila Lune, ki je svetila na nočnem

nebu, me je kot magnet vlekla v svoj objem – tekla sem ji naproti in jo poskušala objeti; potem sem od zadaj začutila silo ognja, ki me je prisilil, da sem spremenila smer gibanja in tekla nazaj proti njemu. Luna in Sonce – voda in ogenj – sta si me podajala, kot bi bila njuna žoga, in se smejala skupaj z mano. Od polnosti življenja, ki se je v vseh svojih nasprotjih v moji notranjosti zlivalo v Eno, se mi je vrtelo v glavi, da sem komaj lovila ravnotežje; moje srce je trepetalo v kipečem ritmu življenja, ki se je naenkrat prebudilo v meni. Počutila sem se kot iskra, ki se je pravkar rodila iz ognja in poletela visoko v temno nebo, kjer je na krilih nočnega vetra plesala, plesala ... In od nekod sem nenadoma zaslišala komaj zaznaven glas, ki mi je ponavljajoče šepetal: "Bodi, kar si! Bodi to, kar si! Bodi ..."

Izkušnja z ognjem me je spremenila, nisem bila več ista. In želela sem si znova plesati po ognju. Vsak novi ples po ognjeni preprogi je bil povsem drugačen, neprimerljiv s prejšnjim, in vsakokrat mi je ogenj podaril kaj novega, neprecenljivo dragocenega, da sem lahko stvari v svojem življenju videla vse bolj jasno. V vsakdanjem življenju sta se neverjetno povečala moj pogum in življenjska moč. Brez kančka dvoma sem se lotevala novih izzivov na poti, za katere prej nisem imela dovolj poguma in energije, kar mi je počasi vrnilo izgubljeno samospoštovanje. Spet in spet so v meni odzvanjale besede mojstra: "Pogum je le odločitev, da se predaš nečemu, kar je na videz nevarno. Ko prvič stopiš na ogenj, ti to spremeni življenje. Bogatejši si za izkušnjo, da lahko v življenju narediš karkoli, saj je 'to karkoli' bistveno lažje kot stati na ognju." **S**

Bindu plesa po ognju
se lahko udeležite
27. 5. in 17. 6. 2017.
Več informacij najdete
na www.bindu.si.